

Jeannette
Walls

Három
halovány
holdkő

Sallie egy kisváros legnagyobb emberének, a Hercegeként ismert Duke Kincaidnek a lánya. A huszadik század fordulóján született Sallie kisgyerekként kényelmes és kiváltságos életet él. Az édesanyjáról, aki egy Duke-kal folytatott erőszakos vitában halt meg, kevés emléke van. A lány csupán nyolcéves, amikor a Herceg újránősül, és fia születik, Eddie. Miközben Sallie igazi apja lánya, éles eszű, találékony, Eddie inkább anyás, félnék és elmélgdő. Amikor Sallie tanítani igyekszik a kis Eddie-t, hogy határozottabb legyen, a vakmerő játék egy balesethez vezet, és Sallie-nek el kell hagynia a szülői házat.

Amikor kilenc év múlva visszatér a családjához, egy olyan közösségbe csöppen, ahol mindent a hatalom, az erőszak és a törvénytelen szeszfőzés irányít. A tiltás korának Amerikájában mindenki játszmat játszik, és Sallie-nek döntenie kell: apja kegyetlen örökségét viszi tovább, vagy anyja örökségét – a lelkiismeretet – választja.

credit to John Taylor

JEANNETTE WALLS

a Barnard College-ban végzett, majd újságíróként dolgozott New Yorkban. Emlékirata, Az üvegvár több mint nyolc évig szerepelt a The New York Times sikerlistáján, és Az ezüst csillag című regénye is azonnal a listák élére került. Virginia államban, vidéki környezetben él férjével, John Taylor íróval.

Tudjon meg többet a könyvről:

www.facebook.com/MontBlancValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

„Vad utazás a szesztilalom korabeli Virginiában, és a volánnál egy igazi tűzről pattant hősnő ül.”

People

„Egy igazán mozgalmas és akciódús regény, szédítő fordulatokkal, sok holttesttel, halálra ítélt szerelmekkel és hirtelen árulásokkal.”

The New York Times

„Sűrű, gyors folyású olvasmány. A Három halovány holdkő könnyen lecsúszik... mint a tiltott whisky, amely Sallie Kincaid életét is meghatározza.”

Associated Press

„Ebben az éles kanyarokkal teli történetben Walls ismét nagyszerű mesét szőtt.”

The Washington Post

„Jeannette Walls írói tehetsége megkérdőjelezhetetlen, és ezt most is bebizonyította.”

LitHub

Jeannette Walls

Három halovány holdkő

— részlet —

*Mont Blanc
válogatás*

I. FEJEZET

A NAP HAMAROSAN MEGMUTATJA magát. A házunk közel van a hegy aljához – nem túl messze a vasúti sínektől –, a másik hegy közvetlenül velünk szemben emelkedik, így az égboltnak csak egy keskeny sávját látjuk a fejünk felett. Az eget szinte minden reggel sűrű és nehéz köd borítja; olyan, mint egy nedves gyapjútakaró, és vannak napok, amikor a napfény csak dél felé égeti szét a ködöt. Addigra kifőzzük és kimárgoroljuk a foltokat ezekből az ócska lepedőkből, és felakaszthatjuk őket száradni, holnap pedig elvisszük a klinikára, és felvesszük a munkáért a pénzünket. Ezzel átvészelnünk még egy hetet.

De szükségünk van a napra.

Folyton kelet felé nézek, akarom, hogy süssön fel végre a jó, öreg Nap, és ekkor meglátom az autót. A velünk szemben lévő hegyoldalon, a szerpentin halad lefelé a ködben. Faye néni is látja. Abba hagyjuk a lepedők keverését a forró vízben, és mindketten szótlanul nézzük, ahogy a jármű átkel a hegy alján lévő Shooting-patak hídján, beér a kisvárosba, és eltűnik szem elől, majd áthalad a ködön, és megjelenik a mi utcánkban, ami a patak és a vasúti sínek mellett fut. Nagy autó: hosszú, mint egy mozdony, és zöld, az új dollárbankjegyek sötét, harsány zöldje. Itt a hegyek között senki sem vezet ilyen autót. Tudomásom szerint az egész megyében csak egy

ember engedhetett meg magának ilyen kocsit. Megáll a kifakult FAYE RUHAKÉSZÍTŐ ÉS HAJFORMÁZÓ SZALON táblánál.

– Rémesen nézek ki – mondja Faye néni, azzal megtörli a kezét a kötényében, és megérinti a haját. – Mindjárt jövök.

Azzal eltűnik a házban.

Tudom, hogy én is biztosan rémesen nézek ki, tenyereimmel törölgetem az arcomat, amikor egy magas, bágyadt, sötét öltönyös férfi száll ki az autóból.

– Tom! – kiáltok fel, eldobom a hosszú nyelű fakanalat, és úgy futok feléje, mint egy gyerek, akit éppen kiengedtek az iskolából. Egész életemben ismertem Tom Dunbart, de mióta egyetemre ment, egyetlen egyszer sem láttam. Ha Tom hazatért, ha a hét közepén egy divatos, zöld autóval egészen Hatfieldig vezet, biztosan nem csak azért van itt, hogy megkérdezze, hogy vagyok. Valami történt. Valami nagyon jó. Vagy valami nagyon rossz.

Teljes erőből megölelem Tomot, és ő ugyanúgy erőből ölel vissza, aztán megfogja a kezemet, és csak állunk ott, és vigyorgunk egymásra.

– Jól nézel ki, Sallie Kincaid.

– Ugyan már! Ez szemenszedett hazugság. – Munkaruhám átázott, hajam kicsúszott a reggel feltekert laza kontyból, kezem kivörösödött, bőröm cserzett, lúgszagú. – De kegyes hazugság, ezért ezt nem fogom felróni neked. És most mondd neked valamit, ami igaz. Rohadt jó látni téged! És nagyon jól is nézel ki.

És ez tényleg így van. Sötét haja a halántékánál már ritkul, de némi szín visszatért az arcára azóta, hogy legutóbb láttam, amikor visszatért a háborúból. Mert akkor úgy nézett ki, mint akiből kifogyott minden remény és öröm, mint aki teljesen kimerült; akkor hamuszínű volt a bőre, és a tekintete olyan messzire merengő, gránátsokkos, tág pillantásban rögzült, amelyet oly sok fiúnál láttunk, akik megjárták Franciaországot. Most újra úgy néz ki, mint az én Tom barátom.

Elnézek Tom mellett a zöld autóra; hosszú motorházteteje és még hosszabb karosszériája, éles szögei és sima ívei, ragyogó fényezése és még fényesebb nikkelezése olyan áramvonalas és modern, hogy nem illik ide, Hatfieldbe, ahol a köd, az eső és a nyirkosság lágyítja a megereszkedett házak széleit, és mindent, amit ember készített, penész és rozsdá borít.

– Ez az autó, ez a hivalkodó páva biztosan a Hercegé. Mi ez? És mi a csodáért vezetél egy ilyen kocsit idáig?

– Ez egy Packard Twin Six, egyenesen a gyárból. És Sallie – szól Tom, megszorítja a kezemet, és egyenesen a szemembe néz –, a Herceg küldött ide. Hogy vigyelek vissza.

Vissza. Kilenc hosszú éve várom, hogy meghalljam ezeket a szavakat. Visszavisz. Hazavisz. Hittem a Hercegnek, amikor azt mondta, hogy csak rövid ideig maradok Hatfieldben, és folyton azt hajtogattam magamnak, hogy bármelyik nap elküldhet értem valakit, de teltek-múltak a hetek, aztán a hónapok, és mostanság már nem gondoltam arra, hogy visszamehetek. A Herceg évente egyszer-kétszer meglátogatott, amikor a megyének ebben a részében járt, de a látogatások rövidek voltak, mindig sietett, és amikor megkérdeztem, hogy hazamehetek-e végre, mindig azt mondta, hogy még nincs itt az idő, én pedig megtanultam abbahagyni a kérdezősködést. Az elmúlt években egyáltalán nem látogatott meg. Mégis mindig tudtam, hogy egy nap – egy nap el fogom hagyni ezt a hegyi kisvárost. Most eljött ez a nap.

– Miért? Miért most?

– Jane meghalt – mondja Tom. – Az influenza három nap alatt vitte el.

Jane meghalt. Tom halkán mondta a szavakat, de hallom, ahogy zúgnak a fejemben. Nagyon sokszor gondoltam Jane-re; arra, hogy miként tette tönkre az életemet, hogyan vett el tőlem mindent, amit szerettem. Nem tudtam nem kívánni, hogy bárcsak történne vele valami, de mindig mindent megtettem, hogy elűzzem magamtól ezeket a gondolatokat, és

inkább azért imádkoztam, hogy Jane meggondolja magát, lágyuljon meg a szíve, lássa be, hogy soha nem akartam bántani Eddie-t, hogy legyen helyem az apám házában az öcsémrel együtt. Esküszöm, soha nem imádkoztam azért, hogy Isten vegye magához őt, hogy Eddie anya nélkül maradjon.

Egyetlen gyermeknek sem szabadna ezen keresztülmennie.

– Az összes Kincaid ott lesz a Nagy Házban – mondja Tom.

Faye néni éppen akkor jön vissza a szabad ég alá, amikor a nap átégeti az utolsó ködfoltot. Átöltözött a jó ruhájába, és éppen sűrű, fekete haját igazgatja karcsú ujjával, amelyeket nagyon nem szeret a mosással tönkretenni. Az emberek azt mondják, hogy a maga idejében Faye néni igazi szépség volt; őzikeszemével és bő idomaival még most is szép. De a hatfieldi élettől nagyon gyorsan öregszik az ember lánya: a sűrű, fekete hajba már ősz tincsek vegyülnek, az őzikeszemek sarkában apró szarkalábak ráncolják a bőrt.

– Tom, te jóképű egyetemista! Micsoda meglepetés! Mi szél hozott ide?

– Jane meghalt – mondom. – Az influenza.

– Ó szentséges ég! – szólal meg Faye néni, és a szájához kapja a kezét. – Isten irgalmazzon a lelkének!

– Holnap lesz a temetés – teszi hozzá Tom. – A Herceg elküldött Sallie-ért.

Faye néni mosolyog.

– Ugye megmondtam neked, Sallie! Ugye én megmondtam, hogy ez fog történni egy szép napon – mondja, aztán apró, ideges nevetést hallat. – És én, Tom? Ugye én is megyek?

– Sajnálom, Miss Powell – feleli Tom kedves hangon. – A Herceg önről nem mondott semmit.

Faye néni visszafordul hozzám, karcsú ujjait tördeli, riadtan néz rám. Nem hagyhatom itt őt, aki az elmúlt kilenc

évben nevelt. Nem hagyhatom itt egyedül, egy foltos ágyneművel teli forralóüsttel.

– Faye néninek is ott kell lennie – mondom. – Családtag. Tom bólint.

– Persze, hogy az. De ismered a Herceget. Utálja a meglepetéseket; kivéve, ha ő szervezi a meglepetést, és ő azt mondta: „Hozd el Sallie-t”, nem pedig azt, hogy „Hozd el Sallie-t és Faye-t”.

– Nem megyek nélküle.

Faye néni megfogja a karomat.

– Sallie, ne ellenkezz a Herceggel! Te mész. Nem fogsz so-
káig távol maradni. Mert visszajössz, ugye?

Visszajövök? Vagy a Herceg talán végleg haza akar vinni? Ha csak a temetésről van szó, Faye néni néhány napig egyedül is rendben lesz. A lepedők már majdnem tiszták, kisütött a nap, egyedül is ki tudja akasztani őket száradni, és a kis, piros kézikocsival, a Hétmérföldes Gyorskocsival elviheti őket a klinikára. De mihez kezd, ha a Herceg azt akarja, hogy maradjak?

– Igazán? – kérdezem Tomot. – Visszajövök ide?

– Duke nem említette. De a virrasztás már elkezdődött. A legjobb, ha indulunk.

Faye néni követ engem a házon keresztül, elhaladunk a ruhakészítő próbabábu és a falakra ragasztott női magazinok divathirdetései mellett. A hálósobánkban lehúzom a párnahuzatot a párnámról. Nincs sok holmim, minden belefér, és még bőven marad hely.

– Visszajössz, ugye? – kérdezi újra. A hangja nagyon vékony és törekeny.

– Faye néni, te is ugyanannyit tudsz, mint én.

– A Herceg azt mondta, hogy gondoskodni fog rólam, amíg én vigyázok rád. Mi lesz velem, ha nem jössz vissza?

– Vigyázni fogok rád – mondom. – Így vagy úgy.

– Hogyan?

– Megtalálom a módját.

Remélem. Csak azt nem tudom, hogyan. És Tom vár, a Herceg vár, nekem pedig mennem kell.

Lehet, kihívom a sorsot magam ellen azzal, hogy úgy csomagolok, mintha nem térnék vissza, mégis így teszek. A második váltás fehérneműm, a nyári zoknim, a vaddisznósörtéjű hajkefém, a szamárfüles Bibliám, amit nem olvasok annyit, amennyit kellene – mind a párnahuzatba kerülnek. Hátat fordítok Faye néninek, levetem barna vászon munkaruhámat, és bár még nedves, feltekerem és bepakolom azt is. Felveszem a másik öltözékemet, egy farkasfogas díszítésű, kék, kockás ruhát, amelyet különleges alkalmakra tartok. Már csak egy dolog van. Legértékesebb tulajdonom, a pus-kám a sarokban hever.

– Faye néni, itt hagyom neked a Remingtonomat. Ne félj használni!

2. FEJEZET

– KÉSZEN ÁLLSZ? – kérdezi Tom, miközben áthaladunk Hatfielden.

– Jól vagyok – felelem, a szándékoltnál kissé élesebben. Sokkal nyugtalanabb vagyok, mint gondoltam. Tom bólint, mintha tudná, mit érzek. Átkelünk a Shooting-patak hídján, és Tom arról kezd beszélni, hogy mennyire szereti ezt a patakot, mennyire csodálja, ahogy a vize a hegy oldaláról a levegőbe lövell, majd majdnem egyenesen zúdul alá, a sziklákon helyenként bukdácsolva. Hideg, gyors és keskeny vízfolyás, de aztán a hegy alján, amikor a talaj laposabbá válik, lelassul, kanyarogni kezd, találkozik más patakokkal, és halad tovább, elveszíti a nevét, más neveken csörgedezik át más sziklákon, és bővebben hömpölyög a síkságra, ahol a legszabadabban áramolhat. A Crooked Run erről a kanyargó, görbe meder-vonalról kapta a nevét.

Tom elmondja továbbá, hogy a Herceg másik autóját, a Fordot arra használják éppen, hogy ételt vigyenek a virasztásra, ezért a Herceg a Packarddal küldte el őt értem, de értésére adta:

– Elevenen nyúzlak meg, ha csak egy karcolás is esik a kocsin!

Tom mindig is óvatos sofőr volt, és most, hogy a Herceg divatos, új autójának volánja mögött ül, szó szerint araszolva

halad előre, a hajtókanyarokban különösen óvatos, kerüli a faszállító kocsik keréknyomait, és minden sártócsánál lelassít.

Így a Caywoodba való visszatérés elég lassú. Vagy talán csak lassúnak tűnik, mert a gondolataim valósággal száguldanak. Olyan sok gondolat van a fejemben! Egymásnak ellentmondó gondolatok. Alig várom, hogy eljussak a Nagy Házba, de fogalmam sincs, hogyan fogadnak. Évek óta reménykedtem ebben a napban, nagyon vágytam arra, hogy hazajussak, de közben soha nem gondolkodtam el rendesen azon, hogy mit fogok hátrahagyni. Nem tudom lerázni magamról a látványt, ahogy Faye néni ott áll egyedül a ruhakészítő cégére mellett búcsút integetve, és a kedvemért nagyon igyekszik mosolyogni.

Claiborne megye nyugati részén jutunk ki a Blue Ridge-hegységből a völgybe, ahol Virginia földje elég sík a jó gazdálkodáshoz; a mezőket és legelőket kerítések és sövények választják el egymástól. A tél szorítása még nem engedett a hegyekben, de itt lent a tavasz már megpuhította a talajt, az út mentén előcsalogatta az első zsenge hajtásokat, és a fák rügyei kövérek, mint a kullancsok.

Amikor elérjük a keleti dombokat, olyan helyeket látok, amelyekre kislány koromból emlékszem: egy elhagyatott tanyaházat, amelynek régi kőfalai lassan összeomlanak, lövedék alakú gabonasilót egy vérvörös pajta mellett és viharvert dohányraktárakat.

Caywood külvárosában ráfordulunk a Crooked Run Roadra, és kisebb, tornácos házak mellett haladunk el. A pénzülkében lévő gazdák eladták az út menti földeket, és gyakran a Herceg volt a vevő; kis házakat építtetett, és bérbe adta őket.

Végül elérjük a Nagy Ház előtti kőoszlopokat. Az út túloldalán két új ház épült, de a bekötőút pont úgy néz ki, mint amilyennek emlékszem rá, két oldalán összeérő lombú, vastag törzsű fák.

Átkelünk a Crooked Run felett átívelő kis hídon, és nem tudom nem látni, ahogy a hároméves Eddie ott fekszik, hason. A hídon túl autók és kocsik parkolnak a kocsifelhajtó mellett, kicsit távolabb emberek hosszú sora kígyózik a Nagy Házig.

– Ne várj a sorodra, Sallie! – mondja Tom. – Menj be rögtön!

– Az nagy udvariatlanság lenne.

– Itt születél, Sallie. Nem kell várnod. És hagyd a táskádat az autóban. Beviszem neked a hátsó ajtón.

Átnyúlok hozzá, megszorítom a kezét, és kinyitom az autó ajtaját, mielőtt valami ostobaságot tehetne, például körbeszaladna, hogy kinyissa nekem. Az egybegyűltek rám pillantanak, amikor kiszállok, de senki sem törődik velem, folytatják beszélgetéseiket, én pedig ott állok egyedül, a Nagy Házat bámulom.

Különös érzés végre látni valamit, ami olyan régóta az ember fejében van, pontosabban az én fejemben, és az igazság az, hogy féltem, hogy amikor visszatérek, a Nagy Ház nem lesz olyan nagy, mint amilyenként az emlékeimben létezett. De nem ez a helyzet.

A Nagy Ház valóban terjedelmes. Az egyik oldalon van az eredeti kő farmház; kicsi és erős épület, két szoba a földszinten, két szoba az emeleten; falait azokból a mezőn talált kövekből rakták, amelyeket dédnagyapám, Bull Kincaid gyűjtött össze, amikor először tisztította meg ezt a földet. A kőházhoz építették azt a deszkaszárnyat, amelyet az Ezredes – a Herceg édesapja – mintegy ötven évvel ezelőtt húzott fel, amikor családot alapított. Végül ott van a díszes, magas ablakos szárny, amit a Herceg épített, amikor a Nagy Ház az övé lett.

Elindulok felfelé a bekötőúton, elhaladok a magasabbra nőtt nyárfák és a szélesebbre terebélyesedett puszpángbokrok mellett, és megint azon tűnődöm, vajon végleg otthon vagyok-e, vagy csak látogatóban, mint ezek a sorban álló

emberek. Fellépdelek a veranda lépcsőjén, és megpróbálok átjutni az ajtónál álló tömegben, de valaki rám kiált:

- Várd ki a sorodat!
- Családtag vagyok.
- Mindannyian családtagok vagyunk.
- Én a Herceg lánya vagyok.
- Szentséges ég!– szólal meg egy nő szinte suttogva. – Ez

Sallie Kincaid!

Fejek fordulnak, a tömeg szétválík, én pedig belépek az ajtón.

A Nagy Házban vagyok. Gyászolók töltik meg az előcsarnokot, de egy pillanatig nem látom őket. A virágos tapéta, a szőnyeg, amely egyenesen Perziából érkezett, a sárgarézkalaptartó és esernyőállvány az oroszlanfejú gombokkal, a napos-holdas számlapú állóóra – mindez annyira ismerős, ugyanakkor teljesen más világ, mint az az élet, amelyet Faye nénnivel éltem. Itt nincs nélkülözés, nincsenek anyagi gondok, az aprópénz kiszámolása; nehéz elhinnem, hogy valaha itt éltem, hogy természetesnek vettem ezt a kényelmet, ezt a bőséget, de az emlékek hirtelen visszaözönlenek: amikor azon a díszes lépcsőkörláton csúszkáltam le, ahogy beprézelődtem abba a szekrénybe, amikor bújócskáztunk Eddie-vel, ahogy végigfutottam a házon, amikor a Herceg felkiáltott: „Itthon vagyok!”, és a karjába ugrottam. Megkapaszkodom az új korlátoszlopban, nehogy elessek. Itthon vagyok.

Óvatosan haladok a folyosón, testtartásomra gondosan ügyelve. „Viselkedj méltósággal”, szokta mondogatni Faye néni. A gyászolók a legjobb ünneplő ruhájukban jelentek meg, amiben templomba szoktak járni; egyesek kis csoportokban komoly beszélgetéseket folytatnak, mások szeszeflaskákból kortyolnak, és fejüket hátravetve nevetnek, mert a virrasztás jó alkalom arra is, hogy barátaikkal és rokonaikkal találkozzanak.

Mintha hallanám a hangját, a Herceg hangját, a beszélgetés moraja és az edények csörömpölése fölött harsan. Követem a hangját, balra fordulok a szalonba, ahol a vörös bársonyfűgönyök be vannak húzva, és ott, az emberek között látom Jane testét a hosszú diófa étkezőasztalon kiterítve. Szép arca és fehér selyemruhája ragyog a köréje rakott gyertyák lágy fényében.

Aztán meglátom őt. A Herceget. Jane teste mellett ül a nagy, füles bőrfotelben, úgy üdvözli a vendégeket. Minden és mindenki más eltűnik. Olyan nagydarab, olyan robosztus, mintha még ülve is a jelenlévők fölé tornyosulna; rozsdavörös szakálla szorosán lenyírva, fehér gallérja ropogósra keményítve, fekete kabátja hajtókájára fehér szegfű tűzve; vastag szivarjával gesztikulál.

Felém pillant. Arcom bizserég. Integetek, mosolygok, és a Herceg enyhén, kötelességtudóan bólint, majd visszafordul a fickó felé, akivel beszélt, és a bizsergés elmúlik, helyébe a szégyen fullánkja nyomul. Lehet, hogy a Herceg nem ismert fel engem? Megint felém néz, mintha átgondolná az előbbi pillantást, aztán felcsillan a szeme, a híres hercegi mosollyal tekint rám, és lassan felemelkedik a füles fotelból.

– Sallie – mondja –, kis Bakfisfruskám!

Elindulok feléje az ebédlőben; minden igyekezetemmel azon vagyok, hogy ne fussak, ne ugorjak rá. Nagy ölelést adok neki, ő pedig viszonozza, de előbb enged el engem, mint én őt, majd karnyújtásnyira tol magától, és alaposan végignéz.

– Már nem is vagy olyan kicsi, ugye? – kérdezi.

– Már nem – felelem.

Az ő kinézete is megváltozott. Most testesebb, pocakosabb lett, rozsdavörös hajába és szakállába őszes tincsek vegyülnek.

– Jó, hogy visszajöttél, te lány! Mennyi ideig voltál távol? Nyolc évig?

– Kilenc – mondom. Kilenc év, tizenegy hónap és öt nap. Nyolcéves voltam, amikor elküldtek. Nyolcéves. Jövő hónapban leszek tizennyolc.

– Kilenc. – Megrázza a fejét. – Hosszú idő. A pénz jön-megy, de az idő csak megy.

– Fogadd őszinte részvéteimet!

A szemembe néz, megfogja a vállamat, közelebb húz magához, csókot nyom az arcomra. Bajusza csiklandoz.

– Ne próbálj machinálni egy nagy machinátort! – súgja. – Később beszélünk.

Aztán elnéz mellettem, a sorban következő ember felé fordul, keze végigcsúszik a hátamon, és finoman eltol magától.

Ekkor veszem észre a Herceg mellett ülő vékony, fiatal fiút. Fejét annyira lehajtotta, hogy nem látom az arcát, de ismerem. Megismerem azt a kukoricaselyem haját. Letérdelek eléje.

– Eddie!

Üres tekintettel néz rám. Kicsi ahhoz képest, hogy most töltötte be a tizenharmadik évét, és törékeny is. Anyja sűrű szemével néz a világba, haja vékony szálú. Megdöbönt, milyen erős érzések törnek rám, hogy mit érzek az öcsém iránt. Igen, van ezek között az érzések között szeretet is, de hazudnék, ha nem ismerném be, hogy van némi irigység is. Az elmúlt kilenc évben övé volt a Herceg – és minden más, ami nekem nem adatott meg –, de most annyira bánatosnak tűnik, hogy őszintén sajnálom.

– Én vagyok, Eddie, Sallie. A nővéred.

– Sallie! – Sűrű szemével egy pillanatra egyenesen a szemembe néz. – Anya azt mondta, hogy majdnem megöltél.

– Baleset volt – mondom, a szándékoltnál egy kicsit hangosabban. A Herceg rám pillant, én pedig lehalkítom a hangomat. – Meg akartalak tanítani, hogyan kell a kézikocsit kormányozni. Ahogy azt a leveleimben is elmagyaráztam.

– Milyen leveleidben?

Szóval Jane eltitkolta előle a leveleket, amelyeket akkor írtam, amikor úgy hittem, Eddie elég idős ahhoz, hogy megértse, mi történt, és esetleg megbocsásson nekem. Csak elképzelnem tudom, milyen dolgokat mondott neki rólam az anyja. Nem várhatom el tőle, hogy örüljön a találkozásnak. Ha nekem vegyes érzéseim vannak iránta, akkor neki még vegyesebb érzései lehetnek irántam.

– Sajnálom! Nagyon sajnálom, hogy megsérültél! Baleset volt, de mégis az én hibám. Eléggé izgága voltam, megátalkodott, nyughatatlan, ahogy Jane szokta mondani. És sajnálom a gyászodat is! Tudom, milyen érzés elveszíteni az anyukádat.

Eddie sűrű szeme villan, tekintete jegeces hideg lett, mint Jane szeme.

– Anyám egyáltalán nem hasonlított az anyádra.

Felállok. Újabb sértés.

– Igazad van. Az én anyukám egyáltalán nem hasonlított a te anyukádra.

Eddie elfordul tőlem, a halott anyja felé néz. Én is ránézek Jane-re. Olyan könnyű, olyan csendes ebben a sötét, zajos szobában; arca fehérre púderezve, kukoricaselyem haja tökéletes frizurában. Még a halálban is sikerül mindenkinél jobbnak tűnnie.

Nem volt szépség – szemei közel ülők, az ajkai vékonyak –, de mire Jane megjelent a Nagy Házban, a Herceg kivette a részét a gyönyörű nőkből. Emellett Jane-ben megvolt valami, amit az emberek jó származásnak neveznek – egy nem túl jó módú város legijó módúbb családjába született, jó neveltetést kapott –, és ez még mindig látható finoman összecukott kezén és kicsi, a szemöldöke közötti kis barázdát kivéve teljesen ránctalan arcán: ez a barázdta mindig bemélyült, valahányszor Jane helytelenített valamit. Ami gyakran előfordult. Például akkor, amikor nem sokkal azután, hogy a Herceg feleségül vette Jane-t, eltűnt az édesanyámról készült fénykép, amit az éjjeliszekrényemen tartottam. Négyéves voltam akkor, és sok

időbe telt, mire összeszedtem a bátorságomat, hogy megkérdezzem Jane-t, tudja-e, hova lett, és amikor végre feltettem neki a kérdést, tekintete mintha megfagyott volna, az a kis barázda a homlokán behúzódott, és azt mondta:

– A férjem nem akar emlékeztetőt arra a nőre.

Megérintem Jane hideg arcát. Viszlát, Jane! Volt valami, amit megbántál, amikor meghaltál? Volt valaha készítedes arra, hogy békét köss velem? Kétlem.

A tömegben bolyongva, ismerős arcot keresve bólogatok az embereknek, akiket nem ismerek fel, és nekem is mindenki bólogat, de ahogy elmennek mellettem, érzem, hogy átnéznek rajtam, és találgatják, mit kezdjenek velem. Viselkedj méltósággal, hallom Faye néni szavait, de ma reggel csak egy kis szelet kukoricakenyeret ettem, fel tudnék falni egy lovat, és sült hús, frissen sült kenyér illatát érzem. Az ebédlőben az asztalok zsúfolásig megrakva a halotti tor ételével: darált húsos pite, ragyogó fűszeres őszibarack, aranyló kukoricakása, fahéjas sült alma, sütőben piritott, morzsakérges rakott tök, rakott édesburgonya sűrű tejszínhabbal, galambpástétom burgonyapürével, ropogós bőrű sült csirke, vastagon szeletelt, zsíros erezetű sonka, levegőn érlelt szarvaskaraj és melaszszínű mártásban tocsogó tépelt sertéshús.

Az ételek illatától összefut a számban a nyál, de a világ semmi kincséért sem kezdeném falni az ételt az emberek előtt, akik megpróbálják eldönteni, mit gondoljanak rólam, és azon tűnődöm, van-e mód arra, hogy észrevétlenül leosonjak egy tányérral a pincébe, amikor meglátom Tomot és az apját, Cecilt kint, a zsúfolt előtérben. Éppen elindulok feléjük, amikor megszólal a hátam mögött egy nő:

– Szóval a Herceg mégis visszahozta.

Hangos suttogással ejti ki a szavakat, mintha az illető éppen azt akarná, hogy meghallják. Erős állkapcsú, széles vállú nő, haja acélszürke, szeme olyan mogyoróbarna, amilyent néha a Kincaid család tagjainál látni lehet. Mattie nagynéném.

Mellette egy csinos és mogorva fiatal nő. Kilenc év telt el, de felismerem Mattie lányát, az unokatestvéreimet, Ellent.

- Mattie néni! Ellen!
- Sallie... Felnőttél.
- Nagyon remélem, hogy így van. Mit is mondtál?
- Azt, hogy felnőttél.
- Előtte.
- Azelőtt nem hozzád beszéltem.
- Rólam beszéltél.
- Sallie, most jöttél vissza. Ne csinálj jelenetet! Mindenki azt fogja mondani, hogy olyan vagy, mint az anyád.

Mintha belém rúgtak volna. Úgy érzem magam, mintha megrúgtak volna, és legszívesebben visszarúgnék, de az emberek figyelnek – viselkedj méltósággal –, ezért hirtelen megfordulok, el akarok menni onnan, csakhogy valaki közvetlenül mögöttem van, megpróbálom megállítani a mozdulatot, de már késő, és egyenesen nekiütközöm. A mögöttem álló személy edényekkel teli tálcát cipel, minden edény a padlóra csapódik, és kelkáposztazöld, répasaláta és miegymás repül a levegőben, fröccsen a perzsaszőnyegre és az én szép, kék kartonruhám elejére.

Szitokszót kiáltok – illetve talán nem is egyet –, és erre minden beszélgetés félbemarad. Benyomulok a konyhaajtón, kiveszek egy rongyot a mosogatóból, és súrolni kezdem a ruhámon éktelenkedő foltokat. Ekkor bejön a nő, aki mögöttem volt. Fehér kötényt visel, teljesen össze van törve, bocsánatot kér, sűrűn ismétli, hogy szörnyen sajnálja, ez az egész az ő hibája volt, mert ügyetlen, mire én bólogatok és súrolok tovább. Ekkor lép be a Herceg.

- Mi itt a gond? – kérdezi.
- Tönkrement a ruhám – mondom.
- Baleset volt – szabadkozik a nő. – Az én hibám volt.
- Nell elég óvatos, de előfordulnak balesetek, Sallie.

– Az egész azzal kezdődött, hogy Mattie néni azt mondta, nem kellett volna visszahoznod engem.

– Kit érdekel, hogy mit gondol Mattie? Itt én hozom meg a döntéseket. Ha összerúgod a port a nővéremmel, azzal éppen a kedvére teszel, mert ő veszekedni akar.

– De ez az egyetlen jó ruhám, és úgy nézek ki, mintha vaddisznót trancsíroztam volna.

– Egy kis sikálással ki tudom szedni – mondja a nő, akit a Herceg Nellnek hívott. – De ahhoz be kell áztatnom, előbb pedig fel kell takarítani azt a rendetlenséget az ebédlőben.

– Ne aggódj a ruha miatt, Sallie! – szól a Herceg. – Gyere velem!

Ne aggódj a ruha miatt! – mondja ezt valaki, aki a hét minden napjára más öltönyt vehet fel. Sokan vannak olyanok, mint Mattie, akik úgy gondolják, hogy nem tartozom ide, és a nagy, piros folt a ruhámon olyan, mint valami jel, ami éppen ezt bizonyítja. Karba fonom a kezemet, remélve, hogy elrejthetem a foltot, és követem a Herceget a hátsó verandára, majd le a lépcsőn a kertben álló férfiak tömegébe. A Nap már lemenőben van, petróleumlámpák füstös lángjai világítják meg az arcukat, lámpafény villan az asztalon sorakozó whiskey-s palackokon. A férfiak a termésről és az időjárásról osztanak meg véleményeket és értesüléseket: ez a késői fagy megölheti az epret, ideje szántani a kukoricavetés alá, Fred Mullens tíz dolláros fedezési pénzt akar az új Percheron ménjéért. A Herceg megveregeti néhányuk hátát, miközben elhaladunk mellettük, ők pedig hálásan bólintanak, amiért ilyen kiemelő figyelmet kaptak, aztán leülünk a kertet szegélyező, alacsony kőfalra.

A szürkületben már hűvös a levegő. A Herceg leveszi fekete zakóját, és a vállamra teszi – a selyembélés még meleg a testétől –, majd megveregeti a fal tetejét.

– Emlékszel arra a nyárra, amikor ezt építettük?

– Persze.

Hogyan is felejthettem volna el? Ez az egyik legféltettebb emlékem, az a nyár, amikor négyéves voltam, és Jane várandós volt, és a Herceggel minden vasárnap délutánt azzal töltöttünk, hogy összeraktuk ezeket a sziklákat, mint egy kirakós játék darabjait.

– Keményen dolgoztál, Bakfisfruska. Még a legmelegebb napokon is. Van kézügyességed, tudsz dolgozni. Rendes, okos fej van a nyakadon. – Úgy borzolja meg a hajamat, mint gyerekkoromban. – Tudom, hogy nehéz volt neked az elmúlt években, de ennek így kellett lennie. Ugye érted?

– Értem.

És egy részem tényleg érti; az a részem, amely izgatott, hogy ebben a beszélgetésben egyáltalán részem lehet, hogy a Herceg foglalkozik velem, gondoskodik arról, hogy ne fázzak, és felidézi az együtt töltött időket. Egy másik részem azonban soha nem fogja megérteni, ami történt.

– Kilenc év – mondja a Herceg. – Elég hosszú idő. Egy hónapnak kellett volna lennie, talán kettőnek. De el kell mondanom, hogy miután elmentél, Jane-nel sokkal könnyebb volt együtt élni.

Felsőhajt, a körmeit nézi.

– Talán inkább Eddie-t kellett volna elküldenem. Katonai iskolába. Hogy kemény legényt faragjanak belőle. De Jane azt mondta, hogy az megölné. Valószínűleg ez történt volna. Így hát te lettél az, aki megszenvedte a dolgot. De visszajöttél.

– Végleg? – kérdezem önkéntelenül. Képtelen voltam visszafogni magam.

– Végleg. Hogy vigyázz Eddie-re – mondja és bólint. Elégedett a saját döntésével. – Most, hogy Jane elment, szüksége van valakire, aki gondoskodik róla. Hajlandó vagy rá?

– Hajlandó vagyok rá. És képes is. Hatfieldben segítettem a tanárnak, Miss Cainnek a fiatalabb tanulókkal.

– Tudom. Miss Cain jelentéseket küldött rólad – mondja, kezét dörzsölve. – Ez a fiú a mindenem. Nem akarok több balesetet. Megértetted?

Bólintok, és mindent megteszek, hogy figyelmen kívül hagyjam az oldalamba szúró kellemetlen érzést.

– Egy nap kormányzó lesz – mondja a Herceg. – Talán szenátor.

Ismét bólintok.

Ekkor felfénylenek a szalon nagy ablakai. Káprázatos látvány. Alig kapok levegőt. Elektromosság. Amikor elhagytam a Nagy Házat, gyertyákkal és gázzal világítottak. Nézem, ahogy Nell szobáról szobára jár, mindegyikben felvillan a fény, az ablakok varázslatosan ragyognak az alkonyatban.

– Üdvözlünk a modern korban! – mondja a Herceg. Karját a feje fölé nyújtja, és megropogtatja a csuklóját. Ezt a hangot mindig is szerettem. – Egy kicsit be vagyok rozsdásodva, de a legjobb, ha most visszamegyek a házba. Még rengeteg barátságos kézfogást kell teljesítenem ma este. Jobb, ha ezt most visszaadod nekem – mondja, azzal lehúzza a zakóját a vállamról. A hirtelen hideg megdöbentő érzés. És ekkor úgy néz a ruhámra, mintha először látná.

– Ezer ördög és pokol, te lány, tényleg úgy nézel ki, mintha vaddisznót trancsíroztál volna.

– Nincs semmim, amibe átöltözhetnék.

– Mondok neked valamit – mondja, és felveszi a zakóját –, Jane szobája tele van ruhákkal. Vedd fel valamelyiket. Van egy fekete ruha, amit néhány hónapja vásárolt arra az esetre, ha temetésre kell mennie. Soha nem viselte. Nem tudta, hogy a következő temetés, amin részt vesz, éppen az övé lesz – jegyzi meg örömtelen nevetéssel, szemét törölgetve. – Tudom, hogy nem jöttetek ki jól egymással, de azt hiszem, nekem hiányozni fog. Tudom, hogy a fiúnak biztosan.

A Herceg vesz még egy utolsó, mély levegőt az éjszakai frissességben, hogy összeszedje magát, aztán elindul vissza a házba.

Szóval visszatértem. Végleg. Ha sikerül megállnom a helyemet. És mindenképpen megtalálom a módját, hogy innen segítsek Faye néaninek.

Jane illata – vagyis orgonaillatú parfümjének illata – lecsap rám abban a pillanatban, amikor kinyitom budoárjának ajtaját. Ha orgonaillatot érzek, mindig Jane jut az eszembe. Bent rudakon lógnak a ruhák, sorokban állnak a cipők, dobozokban a kalapok, a fiókok tele vannak fűzőkkel és hasonló női holmikkal. Mind Jane-é. A nyomott mintás tapéta is Jane-é, csakúgy, mint a kalaptűpárna és a gyűrűállvány, valamint az ezüst nyelű hajkeféjének sörtéjébe akadt halványszőke hajszálak. Jane haját látva betolakodónak érzem magam. Nem kellene itt lennem, úgyhogy sietek.

Megannyi ruha – finom selymek, puha kasmírok, áttört csipkék. És ott van a fekete ruha. Levetem foltos kartonruhát.

Egyenesen illetlennek érzem, hogy ott állok Jane szobájában egy szál alsóneműben, ezért gyorsan magamra veszem a ruháját.

Pontosan jó rám, ami azt jelenti, hogy akkora vagyok, mint az a nő, aki kislány koromban elküldött otthonról. Ez így olyan, mintha szívességet tenne nekem a síron túlról, és a legkevésbé sem szeretném lekötelezettnek érezni magam, de nincs sok választásom, a ruha azonban jól szabott, jobb, mint bármi, amit valaha viseltem. Van bélése, pliszéi, redői és válltömése.

Becsatolom, begombolom, nézem magam az egész alakos tükörben. Nem vagyok az a kategória, amit mások lenyűgöző szépségnek neveznek. Egyáltalán nem. A Herceg

mogyoróbarna szemét és rozsdavörös haját örököltém, de anyukám széles arcvonásait és éles állát. Anya. Ez volt anyám szobája. Eszembe jut, hogy talán még mindig itt van a nyoma, ezért annak ellenére, hogy megfogadtam, hogy a lehető leggyorsabban távozom – úgy tűnik, nem tudok uralkodni magamon –, elkezdek a fiókokban és dobozokban kutakodni. Kinyitom a pipereasztalkán álló rózsafa ékszerdobozt, végignézem az ékkövekkel vastagon kirakott nyakékeket, karkötőket és brossokat, amelyeket a Kincaid család hölgy tagjainak három generációja gyűjtött össze. Végül az alján megtalálom. A nyakláncot, amelyet a Herceg adott anyának. Egyszerű és kecses, ezüstláncról lógó három izzó holdkő; mint az esőcseppek. Jane nem tudhatta, hogy ez anyáé. Felveszem. Egyáltalán hasonlítok ettől anyára? Szóba sem jöhet, hogy így menjek le a földszintre, ezért leveszem a nyakláncot, és visszateszem az ékszerdobozba. Ez is rossz érzés, ezért becsúsztatom Jane ruhájának zsebébe. Nem vagyok tolvaj, de nem okoz gondot, hogy elvegyem, ami az enyém. És úgy gondolom, anyám nyaklánc az enyém.

A földszinten tart a virrasztás; most még nagyobb a zűfoltosság, a nyüzsgés, a forróság; izzasztó a légkör, felemelem a karomat, hogy megtöröljem a homlokomat. Az átkozott orgonaparfüm. A fekete ruhából egyenesen árad. Kimegyek a hátsó verandára kiszellőztetni a ruhát.

Eddie a lépcsőn ül. Rám néz, először döbbsen és zavartan, aztán szürke szeme fájdalommal és haraggal telik meg.

– Ez az anyám ruhája! – kiált fel méltatlankodva.

Lent a kertben a növényekről, az időjárásról vagy hasonló témákról szóló beszélgetések erre rögtön abbamaradnak.

A férfiak minket bámulnak.

– Szegény nő, el sem temették, és Annie Powell lánya már a ruháit hordja – kiáltja egy nagy, szakállas fickó.

Idegesség tör ki.

– A Herceg ötlete volt – mondom Eddie-nek, elég hango-
san, hogy mindenki hallja. – A másik ruhám foltos lett.

– Nem beszélhetsz így a Herceg lányával – üvölt egy ala-
acsony férfi a testes emberre.

– Senki nem mondja meg nekem, hogyan beszélhetek és
hogyan nem, kis ember!

Újabb ideges nevetés. Aztán a szakállas fickó az asztalnak
löki az alacsony fickót. A whiskey-s palackok a földre zuhan-
nak. A kis termetű férfi feláll, és a petróleumlámpa fényében
látom, hogy kés pengéje csillan a kezében. A szakállas férfi
felkap egy whiskey-s üveget a földről és támad. Ketten egy-
másnak feszülnek, összeakaszkodva küzdenek, szinte táncol-
nak, majd a nagy ember lassan térdre ereszkedik. Elejti a pa-
lackot, a szívéhez kap, zavartan néz maga elé és előrebukik.

Eddie-hez fordulok, aki levegő után kapkod. Megfogom
a vállát, mellkasomhoz szorítom az arcát, hogy ne lássa, mi
történik lent a kertben, ahol a férfiak kiabálnak és lökdösik
egymást. Abban a pillanatban a Herceg kirohan a hátsó ajtón.

– Elég legyen! – kiáltja. – Mi a kénköves bánat folyik itt?

Eddie kicsavarja magát szoros ölelésemből, és eltávolodik
tőlem; azt hiszem, szégyelli, hogy a Herceg látta, hogy meg-
védem.

– Késelés – mondom. – Egy szempillantás alatt történt.

A Herceg a leroskadt test körül álló férfiakra néz.

– Ez Dutch Weber?

– Igen, uram – feleli valaki.

– Hogy van?

Két férfi lehajol Dutch fölé, hogy közelebbről megnézze.

– Halott, uram – feleli egyikük.

A Herceg megrázza a fejét, inkább undorodik, mint ide-
ges.

– Még egy nőnek sem lehet itt virrasztást tartani anélkül,
hogy ezek a fiúk ne okoznának felfordulást.

Aztán elkezdi parancsokat osztogatni, olyan stílusban, mintha művezető lenne valami építkezésen. Az alacsony fickót lefogó két férfinak kiadja, hogy vigyék az illetőt a börtönbe. A Dutch mellett térdelőknél pedig azt az utasítást adja, hogy vigyék el a holttestet a temetkezési vállalkozónak. Aztán elküld egy másik férfit, hogy közölje a hírt Dutch feleségével, a többiekkel pedig eltakarítja a rendetlenséget.

– Egy-kettő, csináljátok! Nem hagyom, hogy valami részeg verekedés tönkretegy a feleségem halotti torát és virasztását.